

Leden 2025

Mládí je nejkrásnější dobou života. Škoda, že musíme nejdříve zestárnout, abychom to poznali.

neznámý autor

Kolostav pro ZŠ Máj a Waldorf

Po několika marných pokusech o domluvu s městem České Budějovice a ZŠ Máj a impulzech pro realizaci stojanu na kola pro děti, které dojíždějí, nebo by chtěly dojíždět do školy na kole či koloběžce, vidíme poměrně jasné světlo na konci tunelu.

Maminka ze současné 2. třídy Jana Šrůtková totiž přišla s nápadem využít výzvy participativního rozpočtu města, a tak jsme společnými silami vypracovali

a podali projekt s cílem dosáhnout jeho realizace.

S podporou školy a především díky hlasům rodičů a přátel prošel náš projekt hlasováním do realizační fáze, která byla v listopadu potvrzena i ze strany rady města. Před samotnou stavbou proběhne ještě setkání s relevantními odbory (např. s odborem správy majetku města), kde budeme diskutovat o konkrétní podobě a umístění kolostavu.

Fotka od Piyapong Saydaung z Pixabay

Díky všem, kteří pro kolostav hlasovali a především Janě za nápad projekt podat.

Josef Spudil

Kroužky pro Jihočechy – podpora volnočasových aktivit dětí

Waldorfská škola je zapojena do krajského programu jižních Čech s názvem Kroužky pro Jihočechy. Již několik let Jihočeský kraj finančně podporuje volnočasové aktivity dětí s trvalým pobytem na území jižních Čech. Program je určen na podporu dětí, jejichž rodina využívá nejméně jednu z vyjmenovaných dávek: přídavek na dítě, příspěvek na bydlení, příspěvek na péči a dávky péčovské

péče. Zároveň nesmí být rodič (zákonný zástupce) veden na úřadu práce déle než 6 měsíců v kuse. Pokud rodina splňuje nárok na podporu z tohoto programu, může se zaregistrovat na stránkách www.krouzkyprojihocechy.cz a čerpat na každé své dítě podporu až do výše 4000 Kč za školní rok. Organizace pracující s dětmi se mohou do programu přihlásit a nabídnout své aktivity spolu

s bodovou (finanční) hodnotou a další krok je na rodičích.

Postup je následující: rodič zaregistruje děti → dojde k ověření nároku → po schválení je možno vybírat z aktivit, na které by dítě chtělo docházet → do výše 4000 bodů na jednotlivé dítě → objedná aktivity, čímž je zkontakována organizace a ta potvrdí JČK, zda je ještě možné se přihlásit → následuje schválení výběru a částka je uhrazena JČK přímo organizaci. V průběhu školního roku se může nabídka měnit a lze kombinovat aktivity od různých organizací až do vyčerpání kreditu.

Naše škola v současné době nabízí tyto aktivity: Školní družina, Školní klub, Kreslení a grafické techniky, Tvořivá angličtina.

V případě dotazů ke školní nabídce je možné kontaktovat paní Irenu Polívkovou: polivkova.irena@waldorfcb.cz, tel: 724 863 944.

Vánoční světla ve školce

„Odmyslíme-li si nynější vánoční třeštění a jejich zvnějšnění do jakési sklerotické idylky, můžeme nalézat cosi božsky intimnějšího. Sluneční Dítě Kristova ducha, které nejhlubší noci přinesla neskonale laskavá a čistá božská kosmická Matka ve svém zemském reprezentantu – Marii, je nám každoročně vkládáno do jesliček nitra. Je to pravzor lidství, který nám – když se k němu oddaně vtišíme – dává i možnost porovnání našich životních aktivit a obsahů s pravzorem čistého lidství. Předkové věřili, že toto naše niterné Jezulátko může sílit tak jako nové slunce, obnovené po zimním slunovratu. I ono nabývá na světle a teple. Sami si pak můžeme zkoušet rozeznávat to, co snese a neporuší jeho bytí, od toho, co nám ho naopak zastře. Při poctivém probělení se k zimním mysteriím, stejnoměrně klidném jako padání sněhových vloček, se nechme přihýčkávat k našemu niternému Jezulátku, které k nám vztahuje svou náruč. Nechme se prodchnout jeho posvátnou obrozující silou nesmrtnosti a mládí, nezranitelnosti a bezpečí. Nechme se prostoupit vědomím, že i my jsme dětmi nebeského Otce, Stvořitele všech bytostí. Máme proto božský původ a božské předurčení. Čistota a milost božího Dítka nás může vést přes smrt a zmar hříchu. Povede nás tíše a jemně k citům, myšlenkám i činům, které nebolí, ale hojí, neboří, ale tvoří. Proto začíná mystický vývoj v době Vánoc. Poklekňme v nitru před křehkostí tohoto Dítka a pochopíme Jeho pevnost a všemohoucnost.“

(Citace z knihy „Meditační průvodce rokem aneb pohledy za roušku viditelné přírody“, Karel Funk, 2008.)

Nádech blížících se Vánoc námi proplouval již od listopadového období. Spolupráce našich rodičů byla užší a pevnější, neboť se blížil dlouho očekávaný vánoční jarmark ve škole, slavnost Spirály, třídní vánoční setkání s rodiči ve školce a vánoční hra rodičů. Vše ale plulo pozvolna a samovolně, zkrátka to byla čistá radost.

Ve školce proběhla dvě tvoření s rodiči na vánoční jarmark. Nejdříve jsme se společně pustili do výroby průsvitových obrázků na okna s vánoční tematikou a bylo skvělé pozorovat, jak se v některých maminkách probouzí umělecké a tvůrčí touhy. Výtvoři byly rozmanité, od jednorozců až po betlémy a anděle. Obrázky měly na

vánočním jarmarku veliký úspěch, skoro vše se prodalo. Těch pár, co zbylo, vyzdobilo třídičky v naší školce. Nadšení se přeneslo i k dětem, byly hrdé na díla svých maminek. Občas se ozvalo: „A tenhle obrázek vyrobila MOJE maminka...“.

Při druhém vánočním tvoření jsme si zahráli na chemiky a bylinkáře při výrobě ekologického pracího prášku a šumivých bomb do koupele. Školkou se linuly vůně esencí a olivového mýdla. S trochou zručnosti a neúnavně pílě jsme dílo úspěšně dokončili. Druhý den děti nadšeně pozorovaly růžové, žluté a modré schnoucí šumivky a těšily se, až si je budou moci na vánočním jarmarku koupit. Předobjednávek bylo mnoho.

Slavnost Spirály proběhla ve školce v pondělí 2. prosince v předvečerním čase. Bylo možno pozorovat tiché nadšení v dětských očích a dojatých tvářích rodičů. Anděl nám donesl vánoční

světlo do středu spirály a děti se odvážně vydaly jedno po druhém na cestu se svým vlastnoručně vyrobeným svíčkem z jablíčka. Třídní učitelka Ivetka Meindlová slavnost pečlivě koordinovala a děvčata Adélka a Janička Malých s maminkou Katkou nám k tomu poskytly krásný hudební doprovod. Díky moc.

Vánoční okénko do třídy Skřítků

Tento školní rok se s dětmi intenzivně věnujeme divadlu a dramatizaci, a tak jsme se odvážili sehrát malou divadelní hru „Cesta k Ježíškovi“ pro naše skřítkovské rodiče. Pečlivě jsme připravili kostýmy a divadelní scénu a rodiče překvapili divadelním dárkem. Společně jsme si zpívali vánoční koledy, zdobili perníčky, které nám rodiče upekli, a užívali jsme si společně strávený čas. Rodiče byli dojatí a hrdí na svá dítka. Divadlo se moc povedlo, rodiče měli velikou radost.

Poté, 16. prosince, proběhla na školní zahradě vánoční hra rodičů dětem o narození Ježíška. Divadlo koordinovala Aida Švestková. Mnohokrát děkujeme jí a všem rodičům, kteří společně hru nacvičili. Jako hudební doprovod nás přišla podpořit děvčata ze základní školy, Jana Malá na klarinet a harfenistky Markéta Kroniková a Klára Bicková.

Možná nám i nakonec připadlo, že vše uteklo jak jízda sněžného spřežení, ale blížil se Štědrý večer a všichni nedočkavě vyhlíželi očekávaný čas se svými nejbližšími v teple domova.

„Nechme se prostoupit vonícím dechem vánočních lilíí vnitřní nevinnosti a prostoty, které nám svou magickou silou pomohou přelamovat a rozmělnovat naše ztuhlé povahové substance přes kolo osvobození. V člověku, který je již prostoupen mariánsko-gabrielskou čistotou, lehkostí a nevinností, nebude již nic, co by kladlo odpor při lámání na kole osudu. Pravá nevinnost jednou natolik zvláční a zeterizuje naše bytosti, že v nich již nebude nic, co by se dalo zlomit. Procházíme si touto dobou naše vnitřní obsahy, co vše tomu ještě brání a jsme-li ochotni to na sobě změnit. Jistě, nic nelze náraz, ale nezapomínejme na boží pomoc. K tomuto rozvolňování a k této ohebnosti vůči nárazům je zároveň zapotřebí nezlomné vůle pevné duchovní páteře. Vysíláme světlo oddanosti do vyšší vůle pro všechny dny budoucího roku.“

(Citace z knihy „Meditační průvodce rokem aneb pohledy za roušku viditelné přírody“, Karel Funk, 2008.)

Kateřina Černá

Takto začali svůj školní rok prvňáčci

Foto 3x: Markéta Tanzerová

První tři měsíce na škole byly pro letošních dvacet devět prvňáčků plné poznávání neznámého, překonávání obav, ale hlavně radosti a těšení se. První školní den, na který čekaly už tak hodně dlouho, si děti odemkly svou devítiletou školní dráhu zlatým klíčem, seznámily se se svými kmotříčky a dostalo se jim milého přivítání od celé školy. Poprvé usedly do lavice po boku nových i staronových kamarádů a očekávaly s jiskřičkou v očích, co přijde.

Foto: Martina Neuvírh

V září nám počasí tak trochu nepřálo, a tak byla zrušena nejen první zahradní slavnost, ale musela být posunuta i ta další. A to slavnost sv. Michaela, při které děti překonají strach a prokážou svou odvahu. Právě kvůli posunutí termínu musely být ještě trochu statečnější, protože říjnový podvečer s sebou přinesl tmu o něco dříve, a tak si poslední malí rytíři už skoro za tmy neviděli pod nohy,

když vstupovali na stezku, kde na ně čekal spící drak. Jako odměnu za prokázanou statečnost získali červené jablíčko. Byla to naše první slavnost a krásné setkání.

Martinská slavnost je slavností dobrých skutků, dělení se, světla a sdílení. V pondělí ráno na svátek sv. Martina děti a rodiče upekli ve třídě obrovský táč martinských rohlíčků a večer jsme se pak všichni sešli ve Stromovce. Děti si rozsvíti-

ly lucerničky, které si s paní učitelkou vyrobily, a za jejich záře jsme se společně vydali za svatým Martinem. Děti zpívaly písně, které se ve škole k této příležitosti naučily a pak... pak přijel svatý Martin na koni! Děti tak mohly být svědkem toho, o čem se celý předchozí týden ve třídě vyprávělo. Být svědkem Martinova dobrého skutku, jeho soucitu s mrznoucím žebřákem, kvůli kterému neváhal rozříznout svůj plášť, podělit se, a tím mu zachránit život. Po Martinově vzoru se pak i děti se žebřákem rozdělily o napečené rohlíčky a s vědomím dobrého skutku a světlem v duši se pomalu vracely zase domů.

Dobu adventu děti zahájily adventní spirálou, tichou komorní slavností, kterou mnohé z nich zažily vůbec poprvé. Jejich cesta za světlem přineseným andělem, doprovázená krásnou hudbou za svitu svíček a vůně jehličí, byla nezapomenutelným zážitkem.

Markéta Tanzerová

Záříjový adapt'ák očima páťáků

Bavilo mě, když jsme s holkama naříkaly, že jsme hrozně přejedené z oběda, protože jsme měli hamburgery. Bavilo mě, když jsme s holkama ječely na chatce kvůli tomu, že jsme ráno viděly pavouky. Bavilo mě, když jsme se s holkama bály jít do chatky ve tmě – kluci šli s námi a pak kluci řekli, že je tam černý mužiček a my jsme se začaly bát ještě víc. Pak jsme zjistili, že to byl jen Richard a všichni se začali smát. Nejvíc mě ale bavil fotbal. A taky mě hrozně bavilo, jak jsme v pondělí šli se zavazanýma očima.

Zorka

V pondělí jsme přijeli. Ta chatka byla docela stará. Ves se jmenovala Pírkův mlýn. Vstali jsme v sedm hodin, šli jsme na rozcvičku, pak jsme si vyčistili zuby a šli jsme na snídani. Pak jsme měli program, pak svačinu, pak jsme ještě taky měli program, pak oběd a pak jsme si mohli hrát. Hráli jsme fotbal a šátkovanou. Pak byla svačina, pak program a pak večeře. Někdy jsme si dělali ohýnek. Pak jsme si vyčistili zuby a spát. Ve čtvrtek jsme šli výšlap 26 km zhruba osm hodin. 13 km jsme šli k Pohorskému potoku. Když jsem tam přišla, tak mě bolely nohy. Nejlepší večeře byl hamburger a oběd buchtičky se šodó. A to je konec.

Johy T.

V půl osmé jsme nastoupili do autobusu a jeli jsme hodinu a dvacet minut do Pohorské Vsi. Pak jsme vystoupili a šli jsme kousek pěšky do Pírkova mlýnu. Tam jsme si rozdělili chatky. Spala jsem s Rozálkou a Adélkou. Potom jsme si vybalovali. Byli jsme tam od pondělí do pátku. Byli tam lektori, s kterými jsme hráli různé hry. Byli tam ale jen do úterý. V úterý večer jsme měli stezku odvahy, museli jsme jít po jednom a na konci jsme měli napsat dopis budoucímu já v deváté třídě. Ve čtvrtek jsem šli 26 km k jednomu pramenu a zpátky. Ten pramen byl u hranic Rakouska, takže jsme byli v Rakousku. Jednou jsme tam měli hamburgery. Bylo to tam fajn.

Matylda

Adapt'ák

V pondělí mi leba, restorace a chatka dovedly na saskinka Antonina Bascala a pak jsme odjely do Bobovské mi na bobovské Pírkův mlýn kam jsme si musely dobalovat naše věci savaadla. Když jsme pušly do chatky tak jsme se vybalily a pověšily postele. Poté jsme šly na program a tam jsme se domluvíly na pár pravidlech aby jsme se tam měli dobře. A pak jsme šly se jít do a takhle se nám bo celý týden futb dohola a dohola střídalo měly jsme celkem 5-6 jídel den. Hráli jsme různé hry a taky jsme si musely vyplňovat na každoucky jeden den jsme měly hamburgery do se šrodek jsme šli na dlouhý výlet 26 km a když jsme si našly tak nás hodně noc bolely nohy leba někoho možná ne ale mi ano. A každý den jsme měly svačičku. Me se tam líbilo a ani bych tam spěť nikdy chtěla jít.

V pondělí jsme jeli autobusem do Pohorské Vsi. Tam jsme potkali Fítka, Katku a Katku a s nimi jsme hráli hry a navečír jsme si vyráběli masky ze sádry.

V úterý jsme vstali a měli rozcvičku. Potom byla snídane, po snídani byl program, potom byla svačina, potom byl program, oběd a po obědě byla pauza. Potom jsme měli program, večeři a druhý den to samé.

Ve čtvrtek jsme šli na výlet 26 km. Až k hranicím Rakouska. Pěkně nás bolely nohy. Vrátili jsme se pozdě a dostali jsme zmrzlinu.

Měli tam dobrý jídlo.

Eliška

Byli tam s námi Fítek, Katka a Katka. Jako první jsme se vybalili, prohlídli si tábor a šli si říct naše indiánská jména. Poté jsme si řekli, co chceme zažít a co ne. Potom byla epická bitva sumce a žraloka – setkali se ve vzduchu a rozbili lustr. Pak byl oběd a pak už nevím. Další den jsme měli snídani, sváču, oběd, začalo pršet, tak jsme dělali masky v jídelně. Byly ze sádry. Další den jsme měli snídani,

fotbálem naplněné volno a oběd. Pak jsme šli malovat masky. Další den jsme šli 26 km výlet. Z adapt'áku mám dobrý pocit.

Robert

Ráno jsme sedli do autobusu. Jeli jsme docela dlouhou cestu – asi hodinu a dvacet minut. Když jsme tam přijeli, tak jsem se vybalili. Pak jsme hráli různé hry – třeba například jsme pomocí provázku a gumičky stavěli vysokou horu kostiček; stoupli jsme si do řady podle odstínů ponožek a také jsme stáli na provaze, ze kterého jsme nemohli slézt. Hráli jsme šátkovanou, kde byly dva týmy, a snažili jsme se vzít šátek.

Byla tam moc dobrá jídla. Třeba buchtičky se šodó, hamburger, kaka, lupínky s mlékem.

Jedna hra byla o tom, že jsme šli hodinu poslepu. Ta se mi nelíbila. Měli jsme tam takovou stezku odvahy. Koupali jsme se tam. Byli jsme na dlouhém, skoro celodenním výletě a pak jsme za odměnu dostali zmrzlinu. A pak jsme jeli domů.

Anežka Z.

Adaptační pobyt žáků 6. třídy na Olšině

Začátek školního roku byl pro šestáky netradiční. Za úkol měli přivítat prvňáčky a doprovodit je do jejich nové třídy. Tímto činem započali projekt „Kmotrovství s první třídou“.

Po společném přivítání žáky čekala cesta vlakem na Olšinu, kde trávili tři dny naplněné hrami, sportem, stmelovacími aktivitami a povídáním.

V rámci pobytu je také čekala velká výzva v podobě celodenního pěšího výletu – přechod tří vrcholů, který měl prověřit jejich sílu, vytrvalost a posílit jejich vůli. Náročná hřebenová túra byla dlouhá 23 km a vedla přes tři vrcholy: Třístoličník, Trojmeznou a Plechý. Žáci si byli vzájemně oporou a podporovali jeden druhého. Úžasný výkon!

tř. uč. Petra Fuková

Foto 4x: Petra Fuková

Mineralogie v 6. třídě

Eliášova štola

Ráno jsme se sešli nahoře na zastávce Antonína Barcala. S Matoušem jsem se setkal hodně brzo, tak jsme si spolu zašli ještě do Normy. Asi v 7.30 nám jela osmička. Jeli jsme do Nemanic, odkud jsme šli pěšky do obce Úsilné. U dřevěného domečku jsme vyčkali pár minut. Přišla paní, která nám vyprávěla o Eliášově štole. Dostali jsme baterky a helmy a vyrazili jsme do štoly, kde byly všude krápníky. Bylo to tam celkem hezké. Celkově výlet hodnotím jako úspěšný.

Josef Troiak

13. 9. ráno jsme vyjeli autobusem do Nemanic a pak došli pěšky do Úsilného. Vypůjčili jsme si pláštěnky, helmy a baterky, šli dolů do podzemí, kde už byla jen vodorovná chodba. Ta byla poměrně malá a stísněná. Na stěnách byly krápníkové povlaky a seshora rostla krápníková brčka. Pod povrchem jsme ušli asi 150 metrů, než jsme vyšli opět na povrch. Původní plán byl, že potom půjdeme pěšky do Hornického muzea v Rudolfově. Byla zima a pršelo, tak jsme tam jeli autobusem. V muzeu bylo kromě stříbra, které se v Rudolfově těžilo, i hodně dalších krásných minerálů z tamních dolů. Na výletě se mi líbilo.

Kateřina Hanzliková

Grafitový důl

Ve středu 18. 9. jsme se sešli na nádraží a jeli do Českého Krumlova. V Krumlově jsme šli do grafitového dolu, kde jsme měli zhruba hodinovou prohlídku. Potom jsme se naobědvali a šli jsme do muzea vltavínů. Tam nám pan průvodce pustil kratoučkový film, po kterém jsme šli na prohlídku. Prohlídka byla moc hezká. Pan průvodce potom odešel a nechal nám chvíli volného času. Potom jsme odjeli velmi plným autobusem zpátky do Budějovic na nádraží. V grafitovém dole jsem si koupila krásný kamínek. Výlet se mi moc líbil.

Helena Kedrová

Výlet do Maissau

Ve středu 16. 10. jsme jeli do Maissau v Rakousku. Jeli jsme tam s devátou třídou. My jsme v autobusu zabrali zadní místa, devátáci na nás byli naštvaní.

Poté, co jsme tam dorazili, jsme měli rozchod na hřišti. Našli jsme si zábavu na trampolíně, ale paní učitelce se to moc nelíbilo. Až jsme doskákali, tak devátá třída šla na prohlídku a my jsme šli hledat ametysty. Tam to bylo trochu těžší, protože jsme se museli domluvit německy. Ale nějak jsme to zvládli. Já jsem byl ve skupině s Dídím. Ze začátku se nám moc nedařilo, ale po chvíli jsme toho našli hodně. Na konci, než jsme měli odcházet na prohlídku, našel Dídí největší ametyst z šesté třídy.

Prohlídka byla hodně zajímavá a naučná. Když skončila, měli jsme rozchod. Bylo to super. Hráli jsme si s vodní dráhou. Kluci našli houpačku pro tři, houpali se na ní a skákali z ní. Jonáš s Dídím skočili najednou a David si rozsekl koleno, protože dopadl na kámen. Karin z deváté třídy to ošetřila a já jsem šel pro učitelku. Potom jsme už museli jet, ale mně se moc nechtělo. Bylo to tam super. V autobuse jsme seděli zase vzadu. Když jsme dorazili ke škole, tak mě tam vyzvedl taťka a jel jsem domů. Bylo to super. Doporučuji.

Adam Hejpetr

Ve středu 16. 10. jsme se sešli s 9. třídou na zastávce MHD. Společně jsme najatým autobusem vy-

razili vstříc ametystům. Abych mohl jet, udělala si máma výlet do Prahy a vyzvedla mi občanský průkaz. Cesta proběhla v klidu. Seděl jsem sám, bylo to pohodlné. Při čekání na prohlídku jsme vyzkoušeli místní hřiště. Ještě před vlastní prohlídkou nám zapůjčili kyblík s lopatkou a motyčkou. Na velké hromadě jsme zkusili svoje štěstí při hledání ametystů. Se Štěpánem nám štěstí docela přálo. Prohlídka začala krátkým filmem o ametystech, jejich vzniku a vybarvení. Po filmu jsme si prohlédli ametystovou žílu, která je asi 1 km dlouhá. Poobědvali jsme z vlastních zásob. Po krátkém rozchodu nás čekala cesta domů. Výlet byl krásný a nalezené ametysty mi ho budou dlouho připomínat.

Vít Švestka

Život ve třídě očima šestáku

V šesté třídě se děje spousta nových věcí. Nově máme odpolední výuku a máme kmoťřence. Do šesté třídy jsem se moc netěšila, protože jsem věděla, že bude víc učení, domácích úkolů a prostě že se budu muset škole více věnovat a nebudu mít tolik času pro sebe. Už teď spoustu věcí nechápu a musím se je učit doma. Ve škole jsou ale i dobré věci. Mám tady spoustu skvělých kamarádů. Ze školy mám také mnoho zážitků. Jezdíme na spousty různých výletů, máme hodně nových epoch (fyziku, zeměpis, dějepis). Měli jsme také výchovu k občanství. V průběhu výchovy k občanství se mi docela stýskalo po mé třídě. Poznala jsem ale mnoho nových dětí. Máme také nové učitele. Těším se na další zážitky. Mám svoji třídu ráda.

Chodím do 6. třídy a tohle je můj život v 6. třídě. Když jsem první den přišla do třídy, bylo to divný. Nové učivo, konec prázdnin. No strašný. Ale nehorší na tom bylo vstávání v 7.00. Když jsem přišla do třídy, všechno se změnilo. Protože přes to všechno strašný jsem zapomněla na to dobrý – KAMARÁDY. Hlavně na moji nejlepší kamarádku. Na to, že se vrátí moje oblíbené předměty. A budu KMOTŘIČKA! Na to jsem se těšila od 1. třídy. Zatím je to ve škole docela v poho. A hodně se těším na Vánoce. No a líbí se mi všechny ty

Foto 2x: Petra Fuková

výlety. Byli jsme na Olšíně, v Českém Krumlově, Úsilném, Maissau a na dobrovolných výletech na Kuklově a Helfenburku. V 6. třídě se mi zatím líbí. (Kdyby nebyla matika, tak by to bylo lepší ☺.)

V 6. třídě mě čekají různé výzvy. Například zlepšit si školu. Hned první den jsme jeli na Šumavu, kde se nám podařilo vyjít na Třístoličník. Šli jsme s paní učitelkou Fukovou, Vilímkovou a paní asistentkou Miluškou. Když jsme tam konečně přišli a chtěli si něco objednat, muselo to být v němčině, takže nic moc. Při cestě dolů jsem pár klukům vymluvila díru do hlavy.

Na začátku 6. třídy jsme dostali kmoťřence. Já jsem si vybral bělovlasého chlapce jménem Vašík. Potom jsme jeli na Olšinu. Když jsme tam dorazili, šli jsme se ubytovat a skoro každý den jsme šli někam na túru. Já mám chození rád. Chodím na jeden tábor, na kterém se chodí každý den po dobu jednoho týdne. V 6. třídě se dostává člověk do puberty. U mě se to zatím nijak neprojevuje. Možná, že za chvíli už bude. Ale také možná, že se to projevuje tím, že jsem začal dělat graffiti a začal lepit nálepky po městě.

6. třída je zvláštní, protože nám odešli dva kluci a chvíli trvalo, než jsme si na to zvykli. Už jsme kmoťřičci. S mrňousema je sranda. A jsme na druhém stupni a máme parlament. Jsem si jistá, že kdyby tu s námi byl Kuba s Vojtou, oba by do parlamentu chtěli. Je smutné, když máte s někým pět let

kontakt skoro každý den a on najednou odejde. Ale když na gympl chtěli a jsou tam šťastní, tak jim to přeji.

Od doby, co jsme nastoupili na druhý stupeň, tak to bylo docela hrrrr. Děláme toasty, máme kmoťřence, máme nové epochy, můžeme hrát ping-pong atd. Hned na začátku školního roku jsme jeli na Olšinu, kde jsme se po dlouhé době zase viděli. Byla tam sranda. Myslím, že to byl klíčový bod. Díky tomu máme výborný start, co se týče přátelství. Ale učivo... to už je jiné kafe. Nicméně, od 6. třídy už bereme život vážně a jsme všichni jeden tým. Naše paní učitelka nám na naší cestě pomáhá, jak může. Díky!

Jsem žákyní 6. třídy. Jako první epochu jsme měli mineralogii. V ní bylo hodně výletů. Máme na starost prvňáky. Na začátku jsem se trochu bála, jaké to s nimi bude, ale nakonec je to moc fajn. Se svojí kmoťřenkou vycházím dobře. Většinu výletů a akcí jsem si užila. Na začátku školního roku jsme jeli na Olšinu. Zatím je škola poměrně jednoduchá, ale to se nejspíš změní.

Můj život v 6. třídě by nebyl ono bez kamarádů. Kámoši jsou věc, bez které bych nepřežil. Učivo je těžší. Mám víc povinností. Kreslím, a to mě uklidňuje. A co je můj slogan: just do it. To je moje věta před děláním domácích úkolů. Začínám pociťovat pubertu.

15 minut ve třídách waldorfské školy

Nadějní reportéři osmáci vyrazili v rámci epochy českého jazyka, během níž se zabývali publicistikou, na návštěvy do všech tříd ZŠ. Co viděli, slyšeli a cítili, to se pokoušeli popsat v rámci krátkých reportáží. Tímto souhrnným článkem ale ještě neřekli, resp. nenapsali svá poslední slova, neboť se chystají na vydání vlastního časopisu „Waldorfská drbna“.

1. třída

Nacházíme se v 1. třídě Základní školy waldorfské v Českých Budějovicích a máme zde strávit 15 minut. Je tu příjemná atmosféra, barevně vymalovaná třída s ručně vyráběnou výzdobou s podzimním motivem. Je odsud krásný výhled na Branišovský les a ve třídě panuje božský klid. Paní učitelka Renata Trávníčková právě vypráví pohádku – část příběhu o Klapzubově jedenáctce. Paní učitelka na tomto příběhu učí děti zcela nové číslo, jedenáct, a třídou se line sbor nesouhlasných výkřiků: „Už zase nové číslo!“ Děti se zatím učí římské číslice, arabské přijdou později. Děti je dnes ve třídě 25 a právě si kreslí do sešitu obrázek Klapzubovy jedenáctky a římskou číslici „XI“. Pojdme se podívat blíže. Děti mají krásné zavínovací penály s barevnými bločky a štítky. Vzadu na nástěnce je třída vyzdobená akvarelovými obrázky. Děti jsou hodné a poslouchají paní učitelku, která obchází lavice, poklízí a pomáhá dětem s kreslením. Čas nám zde mile uběhl, vracíme se zpátky do 8. třídy.

**Klára Bicková,
Jana Malá**

2. třída

Třída byla hezky prosvícená a nazdobená. Paní učitelka Sokolová nás usadila do zadní lavice. Děti zrovna počítaly do sta. Po chvíli se nálada ve třídě uvolnila. Po procvičení počítání děti hádaly číslo od 1 do 100. Velký nostalgický dojem na mě udělali skřítki: Odčítálek, Sčítálek, Násobílek a Dělínek.

**Damian Blajíc,
Tomáš Rak**

3. třída

V 8.50 se s kolegyní vydáváme do 3. třídy. Při vstupu nás uvítá pan učitel Hadrava a paní asistentka. Ve třídě je 22 dětí. Děti nejdříve pracovaly v kruhu a poté se vrátily do lavic. Probíraly češtinu – slovesa. Řešily, co může dělat člověk a co zvíře. Nás usadili dozadu do prázdné lavice. Ve třídě se všichni

hlásili a odpovídali na otázky pana učitele. Pak psali tiskacím i psacím písmem do sešitů. Na zdech měli obrazy a na parapetech květiny. Vzadu na nástěnce visely obrázky dětí. Děti kreslily stromy. Vepředu u tabule jim visel velký vánoční věnec. Třída na mě zapůsobila klidným dojmem a díky oranžové barvě měla příjemnou teplou atmosféru.

**Klára Černá,
Jana Průková**

4. třída

Dne 14. 11. šla naše skupina do 4. třídy. V 8.50 měli právě žáci krátkou přestávku, během které se střídaly skupiny na eurytmii a němčinu. Žáci si povídali, svačili a převlékali se do košilek na eurytmii, pak tuto skupinku odvedl pan učitel Kamenský do sálu. Zbytek dětí se učil s paní učitelkou Jírovcovou němčinu. Na začátku hodiny recitovaly básně, potom zpívaly německé písně. Paní učitelka byla mrzutá, protože nikdo nezpíval.

**František Chvojka,
Matěj Kedra**

5. třída

Pátá třída se 19. 11. učí o starověkých kulturách a asijských náboženstvích. Ve chvíli, kdy jsme tam byli, si říkali o Buddhovi a vyprávěli si jeho příběh. V celé třídě byla asijská atmosféra.

Ondřej Švéda

6. třída

Právě je 8.50 a vcházíme do 6. třídy Waldorfské školy v Českých Budějovicích. Při našem příchodu celá třída ztichla a pan učitel nás vyzval, ať se posadíme k zadnímu stolků. Třída právě psala test z akustiky. Většina žáků má již test odevzdaný a vyrábí dekorace na jarmark. Ve třídě byla napjatá atmosféra. Při vyrábění dekorací dělali žáci velký hluk.

**Filip Odvářka,
Mikuláš Faust**

7. třída

Hned při vstupu do třídy jsme pocítili, že je ve třídě dusno, horko a vydýchaný vzduch. Ve třídě bylo 21 žáků. Žáci probírali matematiku (obsah, obvod čtverce, poměr). Vyučoval je pan učitel Mgr. Martin Janošťák. Měl dobrou náladu. Pan učitel při vyučování nechtěl slyšet slova: všechno, nic, nevím. Když jsme se chtěli nenápadně vytratit, pan učitel si nás odchytil a museli jsme také počítat.

Karel Zabilka

9. třída

Vcházím se dvěma spolužačkami do 9. třídy. Žáci stojí před tabulí, kde jim paní učitelka Kalčíková ukazuje a popisuje pokus. Děti si pak sednou do lavic a píšou si závěr do sešitu k předminulému pokusu.

Lilian Molana

Vcházím do deváté třídy. Jdou se mnou dvě mé spolužačky. Žáci stojí v půlkruhu před tabulí a pozorují pokus, který jim předvádí paní učitelka Kalčíková. Ve třídě mají ještě asistentku Marii, která jim pomáhá, protože je tu hodně dětí. Když učitelka dokončila pokus, žáci se vydali do lavic a začali si psát závěr k pokusu. Ve třídě si někteří žáci povídali a učitelka, která se žáků ptala na různé věci z pokusu, zkrotila ty, co si povídali. Učitelka pak odnesla kádinku do skladu za tabulí. A potom jsme se vydaly zpět do osmé třídy.

Andrea Veselovská

Nováčci Waldorfského lycea

Letošní září přineslo Waldorfskému lyceu v Českých Budějovicích nové prváky. Dívky jsou letos jednoznačně v přesile. Šestadvacet dívek a čtyři chlapci vyrazili na adaptační kurz do Přední Výtoně.

Dovolte, abych vás vzala na rychlý průlet těmito necelými třemi dny, které nám odstartovaly čtyři roky společné cesty.

Pondělí druhého září jsme ještě strávili ve školních lavicích. Následující ráno už jsme se sešli na vlakovém nádraží s balení do batohů. Někteří připraveni, někteří ne zcela, na něco úplně nového.

S očekáváním příjezdu vlaku jedoucím směrem Lipno rostlo i očekávání, jak bude adaptáček probíhat. Přes počáteční nejisté rozkoukávání jsme se stihli už ve vlaku trochu seznámit. Vystoupili jsme a cca pět kilometrů procházky do kempu dalo prostor rozhovorům s novými spolužáky i učiteli. Prvním místem, kde se začaly hromadit společné zážitky, byla zastávka u Čertovy stěny, krásného

místa na toku Vltavy. Část z nás se vydala vstříc vrcholu s vyhlídkou, kde jsme chvíli pobýli a pokochali se výhledem a pocitem svobody, který výška poskytovala. Jiní se v klidu občerstvili poslouchaje šumění řeky. Zbytek cesty proběhl hladce. Do cíle jsme dorazili živí a zdraví. Zabydli jsme se v apartmánových chatkách u Pensionu Vyhlídka.

Pak už nás čekalo seznamování a společné hry. Kdo chtěl, mohl se

jít koupat. Oba večery jsme se sešli u ohně. Povíдали jsme si a zpívali, přestože jsme texty lovíli hluboko v paměti.

Ráno si pár z nás přivstalo a sešlo dolů na pláž pozorovat východ slunce. Byli jsme také na výletě. Prošli jsme se na Vítkův Hrádek, prohlédli si kostel ve Svätém Tomáši, ale nejúspěšnější zastávkou byla tamější hospoda. Po společném obědě jsme si ještě chvíli odpočinuli a vrátili se do našich chatiček.

Ač to může znít jako velmi nabitý program, měli jsme i hodně volného času. Někteří z nás zaznamenali změnu oproti základním školám v přístupu k nám žákům. Dostali jsme velkou důvěru. Čas jsme si hlídali sami a měli jsme možnost domluvy s učiteli pozměnit program podle množství energie a nálady.

Zatímco píši tyhle řádky, sama vzpomínám, jak nám to všechno začalo. Krásných zážitků si odvážíme víc, než se do tohoto článku vejde. Pokud vás seznamování s novou třídou teprve čeká, nebojte se. Já se bála. A nebylo to vůbec třeba.

Alžběta Jankovská (10. W)

Třídní výlet na začátku roku

Na konci prváku se nás naše třídní učitelky zeptaly, jestli se chceme po zahájení školního roku zbytek týdne učit, nebo jet na výlet. Jak si jistě domyslíte, v úterý 3. 9. ráno jsme se sešli na nádraží, připraveni vyrazit na Šumavu. Jeli jsme s paní učitelkou Bouškovou a jejím mužem, který nám autem dovezl

věci, které by se v krosně těžko nesly. Cesta vlakem nám rychle utekla a o tři spoje později už jsme stáli na zastávce Hojsova Stráž Brčálník. Teď nás však ještě čekala 6,5kilometrová cesta na skautskou základnu Čachrov-Javorná, která se nám až do pátku měla stát přístřeším i domovem. Ti, kteří si nezabalili do krosen, těžce litovali, když jsme vyrazili na lesní cestu,

kteřá vedla do kopce tak strmého, že jsme sotva popadali dech. Navíc, aby cesta nebyla málo krušná, počátečné slunečné počasí se přibližně v polovině cesty změnilo v déšť. Naštěstí to byla jenom sprška, takže nás déšť spíše osvěžil po všem tom lezení. Když jsme vyšli z lesa, otevřel se pod námi nádherný obraz naší zaslíbené chaty a okolních zalesně-

ných hor a kopců. V chatě jsme si rozdělili pokoje, opekli jsme si klobásky a buřty, co jsme si přinesli z domova a ulehli jsme do peřin, unavení z cesty.

Ve středu jsme vyrazili na celodenní výlet na Pancíř. Bylo slu-

nečno a cesta nám rychle utekla, přesto jsme zaplesali, když jsme nahoře uviděli hospodu. Dali jsme si limonády a užili si výhled do kraje. Po cestě zpět jsme se ještě zastavili u potoka, abychom si odpočinuli, a potom jsme se oklikou vydali zpátky na chatu.

Ve čtvrtek jsme měli volnou zábavu, někteří šli na východ slunce, chodili jsme na procházky po okolí a povídali si. Dopoledne jsme měli nějakou práci ve skupinkách, ale celý den byl klidný a volný. Večer jsme se také začali připravovat na odjezd, uklidili jsme důkladně celou chatu a šli jsme včas spát, abychom brzy ráno vyrazili na cestu na zastávku.

Když jsme se brzy ráno probudili, rychle jsme se nasnídali, douklidili poslední věci a nandali si krosny. Naposledy jsme zamávali osadě Šukačka a začali se lopotit přes kopec zpátky. Dojeli jsme ve

zdraví zpátky do Budějovic a na povedený výjezd budeme ještě dlouho vzpomínat.

Matylda Churavá (11. W)

Výlet za uměním

Ve čtvrtek 14. listopadu se 11. třída Waldorfského lycea vydala do Prahy za doprovodu pana učitele Tomáše Avramova v rámci předmětu Dějiny umění. Celkem jsme navštívili tři výstavy.

První z nich byla výstava fotografií známé fotografky a pedagožky Heleny Wilsonové. Přes 140 snímků na výstavě v Domě fotografie zachycuje neoficiální uměleckou scénu a život v normalizačním Československu, scény z přátel-

ských setkání, zachycení radosti, ale i odvrácené strany života v normalizaci. Běžný život a projevy svobody v době, která svobodu omezovala.

Dále naše třída zamířila do Anežského kláštera. První klášter klarisek v Čechách, který byl založen pravděpodobně roku 1231 sv. Anežkou Českou, dcerou krále Přemysla Otakara I. Sbírková expozice Národní galerie v Praze, umístěná v patře klášterního komplexu, prezentuje na více než dvou stech exponátech z oboru malířství, sochařství a uměleckého řemesla proměny formy a funkce výtvarného díla během tří staletí.

Na závěr nás čekala výstava fotografií Bruce Webera. Ten je známý především svými fotografickými sériemi pro módní časopisy, jako jsou Vogue, GQ, W Magazine, The Interview nebo Vanity Fair a spoluprací s předními značkami jako Calvin Klein nebo Ralph Lauren. Jeho fotografie často zachycují mladé ženy a muže ve sportovních, odvážných a intimních momentech. Mezi jeho nejslavnější snímky patří například unikátní portréty Nelsona Mandely, Georgie O'Keeffe či Louise Bourgeois.

Johana Šebestová (11. W)

Srní – podzimní putování

Foto 3x: Vojtěch Svoboda

V rámci tělocviku a biologie jsme se ke konci října vydali do hor na Šumavu. Byl to jeden z dalších výjezdů, který nás nejen dokázal stmelit jako kolektiv, ale naučil nás i být sám se sebou. Už první den byl plný adrenalinu, protože jsme s krosnami šlapali k chatě, která byla na pár dní naším společným domovem. Celý výjezd se nesl v přátelském a uvolněném duchu a byl naplněný smíchem, ale i výzvami. Jelikož nám počasí přálo, trávili jsme téměř veškerý čas venku a díky tomu jsme v nohách měli pěknou dávku kilometrů. Pro některé to byla náročná výzva, ale společnými silami jsme to všichni zvládli a třetí den i přes přicházející únavu zdolali Poledník. Odměnou nám byly krásné výhledy zalité posledními teplými paprsky. Po cestě na Poledník jsme také plnili výzvu v podobě úkolů a stihli jsme se naučit několik nových cviků z Bothmerovy gymnastiky.

Naše dny jsme začínali a zakončovali společnými kruhy se sdílením a protažením, kdy jsme si zkoušeli nejrůznější dechové techniky a meditace. Díky nabitému programu jsme měli možnost navštívit i výběh s vlky, kde jsme se hlouběji dozvěděli o jejich životě ve smečkách a poté diskutovali o jejich spojitosti s člověkem a vztahy. Náplní jednoho z našich společných dní byla i pomoc v Národním parku Šumava, kde jsme

se dozvěděli o mokřadech a o tom, co lesu přinášejí. Vyzkoušeli jsme si i práci pro jejich obnovu a měli tak šanci být součástí dobrovolnického projektu, který v parku funguje. Celý výjezd byl nejen o propojení s ostatními a sám se sebou, ale hlavně o odpojení. Díky bohatému programu jsme totiž měli možnost k digitálnímu detoxu a k načerpání nové energie, ke kterému procházky přírodou přímo vybízely.

Lucie Pavelková (12. W)

Itálie – cesta za uměním

Začátkem září jsme, jako čtvrtý ročník, dostali možnost vyrazit do hlavního města Itálie. Cesta autobusem byla dlouhá, ale zato příjemnější o toskánskou přírodu a krásné vesničky. Do Říma jsme dorazili brzy ráno, město nás přivítalo italským vzduchem a příslibem velkého dobrodružství. Prvním místem, které jsme navštívili, bylo Koloseum. Stát tam,

v tom obrovském amfiteátru, bylo jako krok zpátky v čase. Představa krutých zápasů, které se tu odehrávaly před více než dvěma tisíci lety, byla neuvěřitelná. Nádherný začátek, který nás naprosto pohltil.

A to byl jen začátek. Forum Romanum, Pantheon, Via Appia... Každé místo v Římě vás naprosto pohltí svou historií a magickou atmosférou. Procházky těmito ulicemi vás nutí zastavit se a chvíli jen vnímat tu sílu, kterou město vyzařuje. Vatikánská muzea a Sixtinská kaple byla místa, kdy jsme doslova stáli s otevřenými ústy, v úžasu nad tím, co všechno nám Řím může nabídnout.

A co jídlo! Itálie je země, která umí a ví, jak člověka obohatit po všech stránkách. Čerstvé šunky, sýry, těstoviny, pizza a samozřej-

mě „gelato“. To byla naprostá extáze, všichni jsme se shodli na tom, že zmrzlina v Římě je něco, co se nezapomene.

Spali jsme přímo ve Vatikánu, kousek od Svatopetrského náměstí. Když stojíte na tomto náměstí, máte pocit, že jste naprosto malí, součástí něčeho mnohem většího. Celý Řím na vás dýchá, cítíte, jaký je, jaký má příběh, jak vás objímá svou historií. A přitom je i živý, moderní, plný lidí, kteří si užívají slunce, kávu a krásu života. Procházky jeho ulicemi byly jedním z největších zážitků. Jen tak se zastavit u fontány, dát si kávu na náměstí a nechat se unášet tou atmosférou.

Po čtyřech dnech jsme se s Římem rozloučili. Nechali jsme se jím kompletně otevřít a působit na nás vším, co nám nabízel. Na zpáteční cestě jsme se ještě na chvíli zastavili ve Florencii. I když to bylo jen pár hodin, stačilo to k tomu, abychom si užili atmosféru tohoto města. Procházka kolem katedrály Santa Maria del Fiore nebo pohled na sochu Davida na Piazza della Signoria ve mně rezonuje doteď.

Řím se nedá příliš popsat, musí se zažít, aby člověk pochopil, proč je to místo, které ve svých cestovatelský snech nechcete vynechat. Velké díky za to, že jsme ho mohli zažít, patří Kateřině Kortusové a Jiřímu Šestákovi. Bez jejich skvělé organizace a skvělé prezentace by to nebyl ten výlet, který jsme si všichni tak užili.

Žaneta Petrášková (13. W)

Podyjí 23. – 27.9. 2024

Jak lépe začít čtvrtý ročník než-li v přírodě? Nijak. Jako letošní maturitní ročník jsme nechali své nohy putovat do NP Podyjí na jihu Moravy. První část výjezdu byla nejdříve teoretická. Moc milá paní nás provedla informačním centrem NP Podyjí. Dozvěděli jsme se o jeho ochraně a zásahu lidské ruky. Překvapením bylo, že právě tento NP je docela ovlivněn lidskou snahou o znovuoživení dřívější

podoby fauny i flory. I přes nízké položení parku, byla hojná přítomnost vřesu pro většinu z nás novou informací. Náš údiv sklidil také plán do budoucna o vzhledu a fungování parku.

Naše hlavy našly pro spánek chatky v Čížově. Během pobytu v malé obci lemované pozůstalou železnou oponou jsme absolvovali samostatný výlet po okolí. Cestu jsme hledali pomocí nápověd na papíře, který se nám dostal do rukou na začátku výpravy. Plnili jsme

úkoly zaměřené hlavně na pozorování přírody, kterou jsme procházeli.

Počasí se po celý výlet měnilo a vytvářelo dobrodružství v podobě přijetí výzvy a adaptace. Každý den jsme zakončili u ohně se společnou reflexí a shrnutím dne. V druhé půlce výjezdu jsme přešli do jiného města. Do města Havraníky, kde les byl na chvíli v našich dlaních. Chystala se v NP příprava na ohradu pro koně a bylo potřeba odnésti pokácené větve a občas i celé stromy.

Celé dobrodružství bylo v komornější počtu, ale bylo to spíše výhodou. Spojilo nás to, povídali jsme si, plánovali, smáli a občas i plakali. Tyto výlety mají mnohem hlubší smysl, než se může zdát.

Vzpomínky na pocity zažité tam jsou nevrtné a nikdo nám je už nikdy nevezme. Tímto děkujeme našim učitelům za důvěru, trpělivost a ochotu jít s námi do světa a dělat nám oporu při překážkách bytí a společníky při sdílené radosti. Děkujeme.

Aneta Vaněčková (13. W)

Františkův dvůr

V sobotu 5. 10. v 9 hodin ráno se dveře Waldorfského lycea v Českých Budějovicích otevřely veřejnosti s akcí Františkův dvůr. Jedná se o možnost uchazečům o studium na škole přiblížit, jak vypadá školní kolo přijímacích zkoušek, které si tu mohli ve formě pohovoru s učiteli vyzkoušet, dále také i o snahu studentů a učitelů získat pro školu nějaké peníze, ale hlavně jde o to se sejít a užít si hezký den.

Františkův dvůr se kvůli nepříznivému počasí odehrával vevnitř v prostorách školy a nabízel bohatý a rozmanitý program, takže si každý našel něco svého. Hned po příchodu do budovy byly v šatně rozvěšeny umělecké práce studentů lycea, ale i fotografie z praktik a výjezdů. Lidé mohli nahlédnout, jaké je absolvovat kurz kovářství, zeměměřičství, pracovat na biofarmě, zúčastnit se týdenního výletu do Alp či hrát ročníkové divadlo. Průběžně celý den probíhaly ukázky z výuky, zájemci se tedy mohli podívat třeba na hodiny angličtiny, zhlédnout pokusy z chemie, namalovat obrázek ve školních dílnách, vyzkoušet si biologický výzkum a práci s mikroskopem nebo se stát součástí výuky eurytmie, která byla pro mnohé naprostou novinkou. Stal se z nich celek a vyzkoušeli si chodit eurytmické formy či cvičení s dřevěnými kuličkami. To je ale jen malý zlomek z toho, co se v hodinách doopravdy odehrává.

Ve snaze vydělat co nejvíce peněz probíhal prodej sezónní zeleniny, bazar knih a CD, ale celý den se odehrávala i aukce pečiva a umění. Patrně největší zájem byl ale o dění ve třídě třetího ročníku, která se jako mrknutím oka proměnila na útulnou kavárnu a stánek s občerstvením. Zde si lidé mohli vychutnat kávu, čaj, ale i pečivo věnované studenty. Výběr byl vážně rozmanitý a i „bezlepkáři“ si přišli na své. Barevné ubrusy a rozvěšená světýlka dávaly místu příjemnou energii.

Okolo půl třetí odpoledne se školní brány začaly zavírat a Františkův dvůr skončil. Celý den se nesl v přátelské atmosféře a příští rok určitě stojí za to sem alespoň na chvíli zavítat.

Elena Němcová (12. W)

Foto 3x: Gabriela Boušková

Waldorfský ples

Všichni milovníci zábavy, tance a společenských setkání necht' si zapíší do svých diářů datum **28. února 2025**. W collegium totiž pro Vás od **19 h** v kulturním sále Beseda připravuje **tradiční Waldorfský ples**.

Hrát nám bude po celý večer Taneční orchestr Saturn. Jeho repertoár zahrnuje skladby domácí i zahraniční populární hudby, swing, rock and roll, disco i lidovky. Mezi jednotlivými tanci se budete moct vyfotit ve fotokoutku či se posilnit chlebíčkem. Chystáme pro Vás i další zábavu, ale tu necháme jako překvapení.

Nedílnou součástí bude i tombola. Pokud byste se chtěli na jejím naplnění podílet, vaše hmotné dary, poukázky na služby či produkty jsou vřele vítány.

Pro bližší informace o programu sledujte facebookovou událost.

Za organizační tým
Veronika Růžičková
a **Zdenka Řeháčková**

Zvonek – leden 2025

Redakce: Markéta Tanzerová,
Pavla Šítalová Křížová

Prepress: Dana Hanzliková Vašková

Kontakt: zvonek@waldorfcb.cz

Internet: <http://www.waldorfcb.cz>

Logo: Bára Šimová

Redakční uzávěrka pro další číslo:
14. 05. 2025

Redakce si vyhrazuje právo nezařazení,
krácení a běžné redakční úpravy
příspěvků. NEPRODEJNÉ

Společný zpěv

Školní pěvecký sbor pod vedením Pavly Šítalové Křížové se v tomto školním roce schází vždy v pondělí od 16.00 h v 5. třídě ZŠ. Budeme rádi, když přijdete rozšířit naše řady. Nehledáme (jen) vyškolené a perfektní zpěváky, ale především ty nadšené a zapálené. Přijďte rozeznít sami sebe i náš prostor. Čím víc nás bude, tím krásněji bude naše symfonie znít. Pro bližší informace kontaktujte Pavlu Šítalovou Křížovou – tel.: 608531327.

Foto: Roman Hanzlik

Těšíme se na setkání.

Zvoníme u ... Terezy Petráškové

Řetěz rozhovorů se nám od minule sice drobátko přetrhl, ale protože v Českobudějovickém W prostoru je plno zajímavých tváří, ani dnes nepřijdete zkrátka. Dnes se nám představí žena stojící za mnohým, co se ve škole děje.

Jakou roli v rámci školy zastáváš? O co vše se staráš?

Ve škole jsem v několika rolích... Předně jsem začínala jako rodič jednoho dítěte, nyní mám už dva školáky a nejmladšího v naší školce. Snažím se stále zůstat aktivní a podílet se s ostatními rodiči na přípravách školních akcí.

Moje nadšení rodiče prvňáčka vyústilo v účast v kruhu rodičů, kde jsem od roku 2019 předseda W collegia, který pořádá mimoškolní akce: jarmarky, přednášky, W ples, příměstský tábor, Zahradní slavnost...

V rámci funkce předsedy jsem součástí zakladatelů o.p.s., kteří se setkávají hlavně kvůli dalšímu rozvoji školy, plánování a řešení záležitostí celé o.p.s.

A do třetice všeho nejlepšího jsem se v září roku 2021 stala součástí kolegia, a to v úctárně. Nejdříve jako analytik plateb a později jako účetní. Rodiče se na mě mohou obracet při otázkách ohledně plateb za školné i za zájmové činnosti.

Jsi usměvavá a vše zvládáš s nadhledem. Jaký na to máš recept?

Já jsem celkově taková šťastná povaha :-), snažím se vidět věci vždy z té lepší stránky. Nejsem zaměřená na výkon, spíš si věci užívám, nestresuji se. Po zkušenostech se zdravotními potížemi syna se mi změnil pohled na hodně věcí. Dnes vím, že dokud se nějaká věc nestane, tak to není problém a skoro vše se vždy dá vyřešit.

A když už přijde nějaká špatná chvíle, tak aktuálně mi nejvíc pomáhá prostředí naší školy – vždy tady najdu kolegu, který se usmívá, řekne něco povzbudivého a naladí lepší náladu. Hudba se line celou školou... Je to takový balzám na duši.

Co máš ráda a čemu věnuješ svoje dny?

Pracovní týden je plně věnován práci, školním aktivitám a rozvozu dětí. Vzhledem k tomu, že jsou tři, je toho dost :-). I když v posledním roce se mi daří najít čas i na milovanou činnost – čtení.

Máme ještě dva psy, takže o víkendech nejraději vyrazíme do přírody. Setkáváme se s přáteli. Pořádáme přespávání pro kamarády dětí. Celkově mám ráda, když je u nás rušno a je plný dům.

Za odpovědi děkuje
Dana Hanzliková Vašková

